

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Muncitorii răi.

Ne căm că nu ne merge bine. În calea noastră întâlnim atâtea obstacole, ni se pare țința așa de îndepărtată, că devenim desnădăduiți înainte de a gusta măcar dintr'un singur fruct al unei speranțe împlinite. Semenii noștri parcă n'ar fi pentru altceva, decât să ne amărească, să ne creeze greutăți. De multe ori ne privesc ca adevărați inamici, când am avea nevoie de mai multă prietenie.

Iar noi la rândul nostru, îmbrăcați în haina impermeabilă a egoismului, suntem asemenea lor. Facem tot posibilul ca să le îngreunăm viața. Unde cu bunăvoință s'ar putea avea o situație relativ bună, noi ne îngrijim ca să se simtă mizeria omenească.

Carierea noastră, dată de Dumnezeu de teren de muncă despre a cărui roade trebuie să dăm socoteală. Stăpânului nostru o exploatăm, conform dorințelor noastre, negândindu-ne că încurând va sosi ora, când Stăpânul

singur ne va cere roadele.

Deși Dumnezeu de aceea ne-a dat situația noastră ca să împlinim cu toată sfințenia datoriile cu care aceasta e indisolubil legată. Dacă ar fi mai multe datorii împlinite, viața noastră ar fi mai ușoară. Dacă fiecare om ar împlini și acele datorii care se ciocnesc cu interesele personale, n'ar fi atâta plâns pe lume.

Să ne privim ca muncitorii viei Domnului. Roadele muncii noastre să fie adunate ca să le putem da aceluia care ni le cere în numele Domnului. Mulți sunt în stare și să ucidă azi cu vorbe mai grele decât pietrele pe acela care le cere socoteala actelor lor

Azi prea multe abuzuri sunt, prea multe nedreptăți, prea mulți sunt care cred că nu datorează răspundere nimănui. Prea mulți ucid în fiecare zi Fiul Stăpânului din Evanghelie. Aceștia ar trebui să citească întrebare și răspunsul Evangheliei:

„Deci când va veni stăpânul viei, ce va face lucrătorilor acelora?”

Zis-au ei lui: „Pe cei răi rău îi va pierde, și via o va da altor lucrători, cari vor da lui rodirile în vremile sale“.

Pentru că orice situație nu durează decât până la moarte.

I. B.

AGRUL DIECEZAN MARAMUREȘ
va ținea congresul eparhial în acest an la Jibou județul Sălaj.

După ce s'a luat contact cu organizația locală s'a stabilit data de 19—20 Septemvrie a. c. convocatorul și programul e în expediare.

Excelența Sa Dr. Alexandru Rusu cu adresa No. 4377—936 din 18 August a și aprobat programul ce i l'a prezentat.

Sosirea Excelenței Sale la Jibou este fixată pe orele 17'30 (sâmbătă 19 Septemvrie) când imediat după primirea protocolare se va face vecernia.

Fiind biserica neîncăpătoare pentru poporul ce va participa se fac cele de lipsă pentru oficierea sf. Liturghii pontificale în liber, la sfârșitul liturghiei cu procesiune euharistică.

Comitetul local face toate eforturile de cu bună vreme și cu grijă și cu considerarea tuturor momentelor cari vor asigura cea mai bună reușită al acestui congres.

Detailurile se vor mai publica.

Amazoanele spionajului.

Gânduri care revin.

Câțva ani au trecut, de când pe coloanele gazetei noastre am relevat monstruozițiile umilitoare și chinuitoare indurate de toți fiii Bisericii noastre când logodnicilor de ofițeri s'a cerut, ca să părăsască legea sfântă a părinților îmbrățișând legea ortodoxă. La noi în Maramureș aceasta era o condiție, fără împlinirea căreia nici o fată română dar catolică n'a putut încheia căsătorie cu ofițeri. Evident, am fost considerați ca români de mâna a doua și ca atare nici fetele noastre nu s'au bucurat de încrederea necesară, de care are lipsă ori care soție de ofițer.

Satisfacție dureroasă.

Avem, după câțva ani. Anume noi am arătat, cum străinele de limba și de sufletul românesc, numai prin faptul, că au trecut la legea ortodoxă, au fost considerate românce mai de încredere, cași descendentele celor mai vechi familii românești. Am spus atunci, că sângele apă nu se face și precum românul nu este român prin faptul, că este ortodox, ci este român indiferent de religie în urma originii sale etnice, — tot așa haina ortodoxiei nu

va face nici din ungueroaică, nici din evreică româncă bună. Am susținut aceasta, n'am fost ascultați, dar timpul ne-a dat dreptate.

Ce scriu gazetele ?

„Amazoanele spionajului” este titlul unui reportaj publicat în „Universul”. Reportajul avea să arate, marele pericol, ce încumbă legăturile de ordin sentimental ale ofițerilor cu minoritare, dar mai ales mariajul (contractat pe baza „românizării” prin ortodoxizare). Dintre multele cazuri funeste ne arată cazurile atât de elocvente ale locotenenților Antonescu și Stoarescu, jertfa Vilmei Iacabfy, carea din păcate, prin ortodoxie la care a trecut, n'a devenit „româncă”, ci a continuat să uneltească sub scutul ofițerului sedus împotriva siguranței statului.

Pentru viitor, Dumnezeu să ne ferească de experiențe similare noi nu reflectăm la satisfacții atât de dureroase.

Sarasăul în sărbătoare.

În seara zilei de 15 Aug. (Ad. Pr. V. M.) la orele 8^{1/2} credincioșii gr. catolici în frunte cu părintele lor sufletesc — Gh. Moldovan — a avut loc o procesiune cu lămpioane cu care ocaziune s'au cântat cântece de preamărire a Prea Curatei Vergurei Maria.

La această procesiune au luat parte și d. G. Mihaly fost prefect, Dna și Dl. Dr. Eugen Salca.

A doua zi, Duminecă 16 August, la orele 12 a. m. la școala primară nr. 2 a avut loc o serbare culturală aranjată de către studenții Maramureșeni din Cluj — C. A. R. M. — însoțiți de corul țărănesc din comuna Săpânța, compus din 48 persoane. Programul a constat dintr'o cuvântare ținută de președintele studenților, iar partea artistică compusă din coruri și dansuri naționale a fost organizată și condusă de harnicul student Pop Ioan Tyru. Sărbătorii au rămas încântați de frumoasa serbare aranjată de studenți.

La sfârșit părintele Gh. Moldovan și d. inv. dir. Iodi, au mulțumit studenților pentru exemplul pe care l-au dat oamenilor din Sarasău, îndemnându-i ca și ei să se unească cu toții într'o societate culturală asemănătoare celei dela Săpânța.

La serbare au luat parte numai români gr. catolici, căci românii ortodocși, părintele N. Vasilescu — chiar din altar — le-a interzis ca să i-a parte la acea serbare, spunându-le că studenții maramureșeni vorbesc în contra statului, și era cât pe aci să-i declare bolșevici.

Gestul nesocotit al părintelui ortodox (destul de mărginit la minte) vorbește dela sine.

Studenții și coriștii au fost găzduiți și ospătați de către d. G. Mihaly de unde au plecat la Iapa.

Dintri intelectuali au participat următorii: d. G. Mihaly părintele Gh. Moldovan și d. Iodi cu familia.

Correspondent.

Povestea tristă și reală.

(Cum sunt ei.)

A fost odată ca-n povești, a fost ci-că, un părinte, popă pravoslavnic și cucernic de să-i meargă fulgii și vestea ca-n povești (: poate să fi fost mai mulți.) Și era în veacul nudismului în zilele mucenicului Isaia când umbla sfântul Petru pe pământ și oamenii se botezau cu zor în gărlă ca vitele alga. Era un popă și era ispravnic mare cât slujea ca razem ortodoxismului în Maramureș tamen pe vremea aia cu „năvala” afurisiților de uniați. Să vă desprind numai o zi din viața neobositului apostol, o zi senină de nesățioasă activitate.

Era se spune că, într-o primăvară când reinvie toată natura și când și zelul apostolic e mai fervent și neastâmpărat. Cum s'o fi făcut cum nu, destul că doi dascăli din apropierea sf. sale numai ce se hotărăsc să plece la popa cu gânduri foarte cuvioase. Cei doi dascăli nu spusese că erau descălicați în țara lui Dragoș hăt dela poala sfintei mănăstiri de Argeș adecă de dincolo de munți (azi le-ar zice Mitici). Erau de lege resăriteană și erau cu multă râvnă

și învățați, cu dragoste către lumânarea mulțimilor noroade.

Și așa pe cum spuneam într-o Vineri a unui ștregar April (Vinerea Mare) „profesorii” au purcesără spre Meca de atunci a ortodoxiei din Maramureș ca oricare creștin bun să-și primenească hainele duhului și să-și alimenteze opaițul lor sufletesc. De ce să-i faci piaci societate nu-i distracții nu-s hai bă să căutăm și noi un poșă să ne spovăduiască. Trecură doară tinerii un muncel cu pădurice și merseră cât merseră și hop satul lui Nunu și casa popii chiar sub coastă coala la scoborâș. La casa misionarului li se spusese vezi că popa nu-i acasă, dați dlor profesori dyoastă coala pela Coresanu. Aoleol fire-aș al maichii spuse unul, dar celalalt'i îmbărbătă; taci bă și fii sever ce-i lumea pâncoala la cârciumă. Hai la crâșmă. Zis și făcut, în crâșmă popa prezida la masă. Tratasă cu disparență o felie dublă de slănină și gălgătase și tre jumătăți de horincuță (în Vinerea Mare), Ca omul compleznit, papa ia postit să șază și Liebălă hei mai adu-o jumătate „császár”. Cât s'ar fi trudit acolo cercându-și pântecasca conștiință așa nu se știe, numai că unul din profesori scandalizat se adresă popii: „sf. ta, am fi voit să ne spovedim și căutăm un duhovnic că dă-o-n colo e Vinerea mare astăzi și ne rade lumea cum așteptăm paștele. Credeam să vă aflăm acasă să ne dați o slujbă da'm cam întârziat, lască venim allădată. Ehei asta baiu?” „hai că gătam asta și merem

să facem slujbă”. Profesarii trecu pe dată în revistă „pita” „clisa” și sticluța și apoi sfârșind răbăbarea se adresă Sale” Ptiu dar dă-o dracului, așa să vii tu popo să te spovăduiești la mine Haide frate și-au ieșit profesarii mânieși și umpluți de scandal. Vai de voi sfinte canoane, schinginite și spurcate de... oamenii legii voastre! Stiji zicala; Episcopul întrebă pe un preot (sistem Nuțu) Părinte se poate face sf. cuminecătură cu juică? Da Exc. se poate. Vai de mine, nici pomană. Pardon Preasfințite „mie-mi spui, eu am încercat și se poate!!!

P. Petru Pop Cuceu
(: După Cronicarul Ureche:)

Presă catolică.

Din însărcinarea Prea Sfântului Părinte Papa, Cardinalul Secretar de Stat Pacelli a adresat o scrisoare de felicitare către ziarul catolic milanese „Italia” cu ocazia jubileului implinirii a 25 ani dela apariția acestui ziar. În această scrisoare se zice că, Sfântul Părinte poartă o specială grijă apostolatului presei catolice, care are onoarea și menirea de a apăra învățătura catolică. Scrisoarea consideră ca foarte importantă lupta bine condusă și neobosită împotriva aleismului modern, care tinde să devie o primejdie imensă pentru întreaga orânduire socială omenească. — Episcopul de Barcelona a emis cu ocazia zilei presei mondiale catolice o pastorală în care se accentuiază în special că ace-

le ziare cari nu conțin nimic împotriva credinței și moralei catolice încă nu pot fi privite din acest simplu motiv ca ziare catolice. Un ziar este numai atunci catolic, când mereu și pretutindeni activează ca un apostol al adevărului și moralei catolice.

*

Cunoscutul ziar mondial catolic „El Debate” unul din cele mai mari ziare spaniole a serbătorit de curând jubileul împlinirii a 25 ani dela apariție. Cu această ocazie a emis un număr special de 40 pagini. Printre altele conține un scurt istoric al ziarului. Primul lui

redactor a fost Herrera, care de curând a părăsit postul său spre a se preoți. Sub conducerea sa s'a dezvoltat din micul ziar unul din cele mai importante ziare europene. Ediția zilnică a acestui ziar cuprinde 12—14 pagini de mare format, ediția de Duminică cuprinde 24 pag. La ocazii speciale apar numere speciale. așa de exemplu un număr de curând apărut asupra agriculturii spaniole cu numeroase ilustrațiuni. În afară de asta „El Debate” publică în Madrid o foaie serala „Ya” (Acum), diferite reviste familiare și pentru copii și trei ziare de provincie. Redacția mai întretine un vast birou de informație și o școală de jurnalistică.

treburile interne. Cine cunoaște starea dinaintea de venirea călugărilor și starea actuală dela mănăstirea Moiseiu, ușor poate constata îmbunătățirile ce s'au efectuat în toate privințele și mai ales din punct de vedere spiritual.

Maramureșenii îi vor fi pururea recunoscători pentru munca desinteresată ce-a depus în vederea ridicării morale și religioase a Maramureșului, dorindu-i totodată succes și binecuvântare dumnezească asupra noului apostolat ce i se încredințează în Eparhia Clujului.

În ziua de 26 August, în prezența Păr. superior A. Maxim dela Bixad și a Păr. Leo Man, noul egumeu al mănăstirii Moiseiu Păr. Lucian Pop și-a preluat postul. Părintele Lucian ne este deja cunoscut atât din scrierile sale (Călătoria la iad cu scriptura în mână și alte publicații) cât și din pastorația făcută în câteva comune din Maramureș, (Strântura, Vad, Feștei-Cornești și Nănești) cari se aflau într-o situație critică din cauza defecționărilor sau amenințărilor cu defecționare la ortodoxism. În toate a restabilit liniștea. Prin blândețe și zelul său neobosit și prin viața lui de ascet a câștigat în grabă încrederea, iubirea și admirația enoriașilor, făcând astfel nepuțincoasă orice tentativă de prozelitism.

Putem fi deci siguri că Păr. Lucian va continua cu aceeași râvnă, opera de regenerare a Maramureșului, începută de antecesorul său.

Bunul Dumnezeu să-și reverse din belșug harul și binecuvântarea asupra acestei opere.

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

Schimbare de egumen la mănăstirea Moiseiu.

Cu data de 23 August a. c. a fost numit egumen la mănăstirea Moiseiu Păr. Lucian Pop dela Bixad, Păr. Leo Man fiind numit cu aceeași dată egumen al mănăstirii Nicula, ocrotitoarea Iconei făcătoare de minuni și cel mai puternic centru de pelerinaje din Eparhia Clujului.

Plecarea Păr. Leo Man a stârnit un viu regret în cercurile tuturor cunoscuților. Prin felul lui de a fi, amabil și binevoitori față de toți, și-a câștigat repede simpatia tuturor: a țăranilor și intelectualilor deopotrivă. Totdeauna cu fața senină și zâmbitoare, nu-l vedeai nici când îndispus. Greutățile și grijile vieții nu-i puteau răpi pacea și liniștea sufletească, găsite în idealul sfânt căruia și-a închinat întreagă viața, înbrățișând voturile călugăriei.

În timpul relativ scurt, abia 3 ani, petrecut pe plaiurile Maramureșului a dezvoltat o rodnică și neîntreruptă activitate misionară. În afară de exercițiile spirituale pentru preoți și călugări și de misiunile făcute în orașe (Baia Mare, Oradea, Năsău) și sate (Telciu, Salva, Romuli etc.) din alte județe, a ținut misiuni populare în aproape toate satele și cătunele Maramureșului. Bun cunoscător al țăranului maramureșan, el a știut să-i vorbească plastic cu asemănări luate din viața de toate zilele, făcându-l să înțeleagă adevărurile sublimale ale credinței noastre. Și sămânța câvântului sămănată de dânsul în ogorul Domnului n'a rămas fără rod. Multe sunt suferințele, cari, în urma misiunilor, prin hotărâri ferme duse la îndeplinire, și-au schimbat viața păcătoasă de mai înainte.

Cu toată activitatea extraordinară desfășurată în afară, Păr. Leo Man nui și-a uitat nici de

Tăierea capului lui Ioan Botezătorul.

Irod Antipa, fiul bătrânului Irod, poreclit Ascalonitul, suindu-se pe tron după moartea tată-său, își alungă soția legiuită, înlocuindu-o cu Irodiada, femeie fratelui său Filip, care era încă în viață. Toate lumea avea oroare de această legătură incestuoasă, însă nimeni nu îndrăznea să apere dreptul moralei ultragiutate. Frica de chinuri și de moarte care închidea gurile tuturor, nu putu să împiedece pe sf. Ioan ca să vorbească. Mai înfiăcărat de mărirea Dumnezeului său decât Irod de patimile sale impudice față de Irodiada, Sfântul Inaintemergător a lui Isus Hristos îndrăzni, cu tot pericolul care știa că-l amenință, să apostrofeze de mai multe ori pe Irod chiar în palatul său, spunându-i: *Nu ți se cade să ții de soție pe femeia fratelui tău.* Ori ce putere și autoritate ai avea, nu-ți este îngădnit să ții pe soția fratelui tău. Aceste cuvinte îi căzură foarte greu păcătosului Irod. Cu toate acestea nu se arată îndată. Respectă pe sf. Ioan Botezătorul din cauza poporului care-l cinstea ca pe un profet. Chiar și el câte odată îi urma sfaturile când acest anu se refereau la patima sa. Această falsă moderațiune se desminși în curând Montat fără încetare de Irodiada și de curtizanii săi impotriva lui Ioan, dă ordin ca să-l lege în lanțuri și să-l închidă.

Puțin după aceea, Irod sărbătorindu-și ziua nașterii a chemat la ospăț pe Salomea, fata Irodiadei, ca să danseze în fața lor. Salomea vine și dansează cu atâta grațiozitate încât regele încântat îi zice: „Cere ori ce și-ți voiu da fie, chiar de-ai cere jumătate din împărăția mea”. Salomea după o sfatuire cu mamă-sa vine și-

spune lui Irod: „Dă-mi chiar acum pe o tipsie capul lui Ioan Botezătorul” îndată un călău fu trimis la închisoare. Tăc capul lui Ioan îl aduce într-o tipsie și-l dă regelui, iar regele îl predă mamei și ficei necurate. Iată cum ne descrie Evanghelia moartea divinului profet.

Unii autori au adăos că s'ar ști prin descoperirea dumnezeiască, că Isus hristos ar fi fost de față la executarea lui Ioan. Într'adevăr, fiindcă Isus a acordat mai multor sfinți acest favor, arătându-li-se la moarte, putem crede că n'a refuzat nici pe Inaintemergătorul său, pe care-l iubia atâta de mult și căiuia îi acordase deja privilegii și haruri mult mai însemnate.

Ce urmări funeste aduce cu sine patima amorului sensual, când omul se lasă târît de violența ei! „Femeia castă, spune sf. Ioan Gură-de-aur, este o comoară neprețuită; însă nu-i nimic mai dăunător și periculos, decât femeia impudică. Mânia ei este mai puternică decât a taorului, turbarea ei mai crudă decât a tigului și furia ei mai vehementă decât a leului. Din sfinți face oameni pângăriți. Ea le corupe pruncia, le pierde tinereța și le neliniștește bătrânța; în sfârșit, ea ar seduce și ingerii din cer, dacă acestia ar fi susceptibili pătimilor sensuale.

Sub împăratul arian Valens (364-378) niște călugări găsiră capul lui Ioan Botezătorul la Ierusalim. Mardoniu șeful eunucilor curții imperiale, fiind informat despre această descoperire, avertizează pe împăratul, stăpânul său, care, imediat dă ordin ca aceasta bogată comoară să se aducă în orașul său de reședință, însă erezia în ca-

re se afla, l-a făcut nevrednic de a fi posesorul acestei comoari. De aceea ajungând cu carul în satul Polichion, la 15 mile de Calcedonia, caii n'au mai voit să înainteze. Astfel au fost siliți să lase sfânta relievie în comuna Cosilaon, a cărei stăpân era Mardoniu. Ea a rămas acolo până pe timpul marelui împărat Teodosiu, când a fost adusă la Constantinopol. Acest pios împărat a ieșit înaintea cortegiului și luând el însuși comoara sacră, a învelit-o în haina sa imperială și a adus-o pe brațe până în oraș. Această transportare, care s'a făcut în ziua de 29 August, fu atât de pompoasă că și Biserica romană îi face amintirea într-o sărbătoare cu Taerea. De atunci Teodosiu a zidit o biserică foarte frumoasă și mare în cartierul Hebdomun, unde s'a depus capul sf. Ioan Botezătorul.

Mai târziu, Iulian Apostatul cunoscând marile minuni pe cari Dumnezeu le opera neîntrerupt la mormântul lui Ioan Botezătorul, a făcut tot posibilul ca să-i ardă rămășițele și cenușa s'o arunce în vânt, crezând că în felul acesta va înăbuși mărirea Isus Christos care strălucea în sfântul său Inaintemergător. Păgânii executară în parte acest ordin crudel; însă Providența divină indeamnă pe creștinii din Sebasta, unde se înfăptuia oribilul sacrilegiu, să adune ce vor putea din asemintele sfântului. Și după moartea lui Iulian, mormântul Inaintemergătorului fu restabilit și venerat cași mai înainte.

Catedrala din Amiens are fericirea de a poseda din anul 1206, o relievie considerabilă din capul sf. Ioan Botezătorul.

Traducere din „Vie des saints” d'après les bollandites” par Mgr. Paul Guerin Paris, 1892. t. III, p. 578—581.

Oartă care moare...

... este nobila artă epistolară cu blazon și vechime, care tânjește de la o vreme ca și sora ei mai în vârstă arta conversației. Atâtea femei din societatea bună, care pierd zilnic ore întregi la telefon, se plâng că nu găsesc un umil răgaz de un pătrar de oră să scrie o epistolă. La drept vorbind, poate că niciodată nu s'a scris un mai mare număr de scrisori, dar câți dintre care își scriu în fugă, telegrafic, își mai dau osteneala să tâlcuiască o epistolă care să meargă, cu mergea pe vremuri cu poștalionul, de-a dreptul la inimă!...

Ușurica comunicațiilor, numărul atât de mare al cererilor de tot soiul, a făcut desigur ca să nu mai dai decât o bănuț

de cinci minute unui bilețel, pentru tâlcuirea căruia pe vremuri ți-ar fi trebuit rubla zămintă pe muche a unui ceas întreg de rodnică zăbavă pe ogorul scrisorii... Pe de altă parte, viața modernă e prea aglomerată, prea sufocată, le evenimente mărunte, prea măcinată de griji meschină, ca să mai poată înflori în voie, pe hârtie azurie, iubitorii de stil epistolar. O scrisoare nu este cu adevărat personală decât dacă relatează evenimente fără mare însemnătate; altfel devine articol de ziar. Desigur că dacă soarta i-a fi hărăzit să treiască în zilele noastre, Madame de Sevigné i-ar fi telefonat zilnic fie-se, iar scâneetoarele ei cronici s'ar lăfăi pe coloanele celor mai de seamă cotidiene...

Tipografia și Librăria Asociațiunii ptru Cultura Poporului Român din Maramureș

Hârtie și călimară
Toc, creion orice cerneală
Penițe, toc automat
Hârtie de pachetat
Tampoane și sugător
Hârtie în trei colori
Burete ce șterge bine
Și caiete cu foi fine
Creion Hardmut Kohinor
Tușuri în multe colori
Cărți frumoase de lectură
Copcii, ace, gumă bună
Chipuri sfinte și rozare
Tipărituri parohiale.
Toate se găsesc aici
Veniți dar voi, mari și mici.

Calendar săptămânal.

30—5 August 1936.

30. Dumineca XIII d. Rusalii

Ap. Evg. Matei 21, 33—42

Patr. Alexandru † 340

31. Luni on. Brâu al P. M.

1. Marți C. Simion Stâlplnicul

2. Mercuri M. Mamant

3. Joi M. Autim

4. Vineri M. Vavila

5. Sâmbătă Gr. Zaharie

13. Priveghiați stați la credință, îmbărbătați-vă întăriți-vă.

14. Toate ale voastre din dragoste să fie.

15. Și vă rog pe voi, fraților știți casa lui Ștefana că este pârga Ahaiei, și spre slujba sfinților s'a rânduit pe sine.

16. Ca și voi să vă supuneți unora ca aceștia, și la tot cel ce împreună lucră și se ostenește.

17. Iară mă bucur de venirea lui Ștefane, și a lui Fortunat, și alui Ahaic, căci lipsa voastră o au implinit;

18. Pentru că au făcut să se odihnească sufletul meu și al vostru. Să cunoașteți dar pe unii ca aceștia.

(I. cor. 16, 13—18.)